¡AI!..
1880

¿Como foi?... –Eu topábame fóra
cando as negras vixigas lle deron;
polo aramio súa nai avisoume
i eu vinme correndo.

¡Coitadiño! Sintindo os meus pasos
revolveu cara a min os seus olllos.
Non me viu... e chorou... ¡ai!
xa os tiña ceguiños de todo.

Non me acordo que tempo me estiven
sobre o berce de dor debruzado;
sólo sei que me erguín co meu neno
sin vida nos brazos...-

Bolboreta de aliñas douradas
que te pousas no berce baleiro
pois por el me perguntas, xa sabes
que foi do meu neno.